

OFFER

“Goedenavond! Vanavond lopen wij voor de ZOA!” met mijn allervriendelijkste stem groet ik de dorpsgenoten die ik stoor in hun avond opruim activiteiten. Het is weer zover: ik mag een aantal straten af met de groene vertrouwde bus. Goed bezig! Twee avonden een half uurtje lopen, hoe gezond is dat en het is voor het goede doel. Nou ja, niet alleen voor dat goede doel. Laat ik maar gewoon eerlijk zijn, ik vind het ook erg leuk om te zien wie er achter die voordeur huist, hoe de gang eruit ziet en bovenal... hoe het ruikt! Want ik verbaas me er altijd weer over hoe groot die verschillen zijn. Juist als het een rijtje woningen betreft die hetzelfde gebouwd zijn, al dan niet in spiegelbeeld, het is een wereld van verschil als de voordeur open gaat... Ik geniet van die verschillen en van de mensen. Stiekem doe ik een weddenschapje met mezelf door tijdens mijn allervriendelijkste versie van het “goedenavond” al te voorspellen of er iets gegeven gaat worden. Meestal klopt het! Kleuter heeft de groene bus ook al gezien en dus sjokt hij op zijn groene laarsjes met veel gerammel achter mij aan over de stoep. Uiteraard nadat ik een uitleg heb gegeven over het werk van de ZOA voor de vluchtelingen in oorlogsgebied. “Nieuwe tenten brengen ze daar. Dan hebben ze toch een huis.” Kleuter blij, want dat woord wist hij! “Oorlog! Bij de Heere Jezus is ook oorlog hè?!” Oei... waar heb ik een steek laten vallen? “Weet je dat zeker?” Hij knikt hard “Ja! In de tuin van de Heere Jezus was ook oorlog, want er kwamen toch soldaten met een zwaard??” Deze Bijbelse lijn had ik weer niet bedacht, maar het is wel waar. Oorlog, tot in de hemelse gewesten. Als we nu op deurbellen drukken is er geen wedje meer nodig. We krijgen al snel een routine: kleuter zet ik voor de gesloten deur, ik duw op de bel en als de deur open gaat staat daar een verrassing in de vorm van Kleuter met een verwachtingsvolle blik en een collectebus. Mijn allervriendelijkste stem doet alle twijfel wijken en er wordt volop gezocht naar kleingeld in bakjes, potjes, schaaltes en dikke portemonnees. Rammelend gaan we van deur tot deur. Al die vreemde gevers zorgen er niet voor dat Kleuter netjes en beleefd “dank u” zegt. Dat is dan weer jammer. Hij zegt het gewoonweg niet één keer! “Je kunt toch wel bedankt zeggen zeker??” “Dat doe ik niet!” klinkt het stellig. Dan kruist een weigeraar ons pad: “Daar doe ik niet aan mee.” Ik hoorde die haper in zijn stem wel toen hij naar de rode haartjes van Kleuter keek. Maar tja, het mocht deze keer niet baten. “Hij doet niet mee met de ZOA hè?” zegt Kleuter met een stem vol medelijden. Alsof deze ene dorpsgenoot niet bij de club hoort. “We gaan wel naar de buurvrouw, die doet wel mee denk ik hoor” troost hij mij. Tevreden over zijn gelijk loopt hij luid smakkend op zijn snoepje even later haar tuinpad af. De meeste sympathie heb ik voor de moeder die hard en ongeduldig geroepen wordt door haar zoon die deur open doet. Ze zoekt gefrustreerd van potje naar jaszak en ik bedank haar toch voor die paar muntjes die ze nog heeft opgescharreld “Zeg dat maar niet hoor, want het was niet genoeg!” Nee, het was niet genoeg. Maar het is oorlog geweest in de tuin en op de kruisheuvel en het offer was voor

één keer wel groot genoeg. Voor heel Zuid Oost Azië en voor ons eigen dorp.